

Ajándékozások, kulturális műsorok, sportversenyek, játékok a vasárnapi gyermeknapon

Impozánsnak ígérkező úttörőszemle a Széchenyi téren

Az idei gyermeknap ünnepségek megrendezésére Szegeden előkészítő bizottság alakult a KISZ, az úttörők, a Hazafias Népfront, a nőtanács, a városi tanács művelődésügyi osztálya, a szakszervezetek képviselőiből. A bizottság részletes programot dolgozott ki, amely tükrözi, hogy a május 25-i gyermeknapon sokoldalúan kifejezésre jut a vezetők és a szülők szeretete, gondoskodása a legdrágább kincsükről. A gyermeknap előestéjén, szombaton délután valamennyi szegedi általános iskolában, óvodában süteménnyel, fagyalattal, ajándékokkal kedveskednek a szülői munkaközösségek, az óvónénik, az üzemek dolgozó

csapatok a Rákóczi térre vonulnak. Itt különböző csapatjátékok lesznek: sátorverés, akadályversenyek, ügyességi gyakorlatok. A Közalkmazottak Szakszervezetének bábcsoportja a Széchenyi téri tribünön délelőtt 11 órakor bábélőadást rendez a gyermekek számára. Ugyanebben az időben a Vörös Csillag, a Fáklya Filmszínházban, az alsóvárosi MAV, a rókusai Építők, és a Postás Művelődési Otthonban ingyenes filmvetítés lesz. Tizenegy órától délután 2 óráig az újszegedi sportuszodában úttörő úszóverseny rendeznek. Délután tovább folytatódik a gyermeknap ünnepségek. Az újszegedi szabadtéri színpadon délután 3-6 óráig a különböző úttörőcsapatok kulturális műsorral szerepelnek. Ugyancsak Újszegeden igen érdekesnek ígérkező sportversenyek lesznek. A SZAK-pályán délután 3 órakor kezdődik öt város — Hódmezővásárhely, Kecskemét, Kiskunhalas, Kalocsa, Szeged — úttörő labdarúgóinak tornája. Az öt város úttörő kézilabda-csapatát — fiúk és lányok — a Tanítóképző udvarán délután 3 órai kezdettel mérik össze erejüket. A Széchenyi téren délután fél 4 órakor görkorcsolya és roller-versenyt rendez a nőtanács és a Kiskereskedelmi Vállalat.

Eszperantó a béke szolgálatában
Baghy Gyula tart előadást Szegeden

Május, a népek barátságának hónapja, egy levéllel köszöntött be a szegedi »Paco« eszperantó körhöz. A levelet a Szovjetunióból, Leningrádból hozta a posta és — magyarrá fordítva az eszperantó szöveget — így szól: »Kedves Barátaink! Kedves Csongrád megyei eszperantista békeharcosok! A szovjet MEM-tagok forró üdvözlétüket és jókívánságaikat küldik... Veletek együtt éltejtük a munkát, a békét és a Föld minden népe közötti barátságot! Veletek együtt küldjük átvánkat a béke minden ellen-sége felé, akik meggátolják az új, irtó háború borzalmával fenyegető atomkísérletek megszüntetését. Eljen az egész Föld egyenjogú embereinek nemzetközi barátsága! Eljen ennek nagyszerű és nélkülözhetetlen eszköze: a semleges eszperantó nemzetközi segédnyelvé! Eljen a MEM és minden, a béke nemességéért harcoló ember a Földön! Leningrád, 1958. április 28. A MEM Szovjetunió-beli tagjai megbízásából: A. Gorbunova.«

Igy szól a levél, amely nem az egyetlen, a »Paco« kör postájából. A tagok élénk levelezést folytatnak a világ minden táján élő eszperantistákkal és mindenhol elküldik népünk békeszeretetének szavait. A magyar eszperantó-mozgalom a MEM (Mondpaca Esperantomovado = Világbeke Eszperantó-Mozgalom) keretében harcol és dolgozik a maga módján és eszközeivel a népek közötti béke és barátság megvalósulásáért. Hogy az eszperantó nyelv mennyire alkalmas erre a harcra és, hogy az eszperantisták mit tettek eddig is a békéért: erről fog beszélni holnap, szerdán a Juhász Gyula Művelődési Otthonban az Országos Eszperantó Tanács elnöke, Baghy Gyula író. Az előadót nem kell újra bemutatni az olvasóknak: lapunk már részletesen írt róla. Az előadást ének-zár vezeti be és eszperantó és magyar nyelvű szavazatot is hallhatnak az érdeklődők. A szegedi »Paco« Eszperantó Szakkör — a Hazafias Népfront és a TTIT támogatásával — a népek barátsága hónapja keretében rendezi ezt az előadást.

Fogtechnikus vándorgyűlést rendeznek Szegeden
Szeged és Csongrád megye fogtechnikusai népes gyűlést tartottak. Ismertették az országos kongresszus tapasztalatait, a szakma újabb eredményeit, és feladatait. Elhatározták, hogy ősszel szakmai továbbképző tanfolyamokat indítanak, a legújabb szakmai eljárásokról, az új fogászati anyagok felhasználásáról. Elhatározták, hogy az országos kongresszuson javasolt vándorgyűlést augusztus végén Szegeden megrendezik.

Szocializmus és humanizmus

P. Ny. Fedoszejev Szegeden tartott előadásából

Egyike azoknak a témáknak a szocializmus és humanizmus, melyek körül ma a legélesebb viták folynak. A marxizmus-leninizmus szempontjából a munkásosztály vezető szerepével kapcsolatos ez a kérdés, s a burzsoázis filozófusok és revizionisták éppen erről az oldalról támadják leggyakrabban a proletárdiktatúrát — szembeállítva vele a »tisztá« demokráciát és a polgári demokráciát. Az etikai humanizmus és az általános humanizmus problémáját próbálják ellenünk kijátszani. Ily módon a fő vita a proletárdiktatúra és a polgári diktatúra, az erkölcs és a humanizmus között van. E témákról nem lehet beszélni úgy, hogy megkerüljük ezeket a fogalmakat és az embert. Amikor a humanizmusról beszélünk, nem lehet elhanyagolni a demokráciát sem.

A téma teljesebb megértéséhez tekintsük át a világméretben folyó ideológiai harcot és a nemzetközi helyzetet.

Nagyon gyakran felteszik a kérdést: miért éppen most éledett ki az ideológiai harc, miért élénkült fel a revizionisták a különböző országokban és miért indultak vesztett támadást a szocializmus ellen? Ez az általános ideológiai helyzet és a nemzetközi helyzetet magyarázhatók. Céljuk, fő stratégiai elvük: szépitni a kapitalizmust, befeketíteni a szocializmust. Arról beszélnek, hogy a szocializmus képtelen az egyenlőség fogalmát megvalósítani. A kapitalizmus beteg vonásait a szocializmusra akarják átültetni. A revizionisták ugyanezt éneklük — csupán formai kérdésekben térnek el.

A jelenkori revizionizmus azt tartja, hogy a marxizmus-leninizmus kiöregedett, s az államkapitalizmus szocializmust rejti magában. Felszedik a burzsoázis ideológusok szocializmusról összegyűjtött véleményeit is. Alkalmam volt elolvasni egy lengyel folyóiratban Benkovszki professzor cikkét, aki azt tartja, hogy a szocializmust kell bírálni a marxistáknak és nem a kapitalizmust. A mai revizionisták eszerint is járnak el. Megemlíthetem, hogy a magyarországi revizionisták is ezzel foglalkoztak: mindenképpen a hibákat akarták a szocializmus lényegeként feltüntetni.

A revizionisták tevékenysége a szocializmussal szemben azért erősödött meg, mert az imperializmus háború utáni kohjunktúrája lehetőséget adott a burzsoázis filozófusoknak arról beszélni, hogy a kapitalizmus egy új virágzás korszakba lépett. A változás jeleire ezek a hangok csöndesebbé váltak. A háború után megnőtt a munkásosztály száma, a kispolgárság rovására. Kétségtelen, hogy a munkásosztályba beáramló kispolgári nézetek lehetővé tették a revizionizmus terjedését. Ezzel szemben pozitív tény a kommunista pártok erősödése és hatásuk növekedése a tömegekre. A burzsoázia emellett hatalmas nyomást gyakorol a szocialista államokra. Az amerikai imperializmus végeredményben gazdasági és ideológiai keresztshadjáratot indított a szocializmus ellen. Allandóan a haladó szervezetek széttűzésére törekszenek az USA-ban. Az ideológiai hadjáratban jelentős szerepet kapott a kapitalizmus szépírtésének feladata. Ebből természetesen következik, hogy a revizionizmus egyre terjed, s hatással van az európai országokra is. Francia és olasz revizionisták is meghátráltak a kapitalizmus előtt.

Ez a harc a »tisztá demokrácia«, a »humanitás«, a »magas eszme« zászlaja alatt folyik imperialista részről. A magyarországi ellenforradalom közeli példa erre. A »humanizmus« eive alatt egész sereg szerző és könyv harcol a szocializmus ellen. Franciaországban például a »Szocializmus és humanizmus« című könyvben egész sereg revizionista lépett fel. Nyugat-Németországban egy szerző kifejti, hogy a szocializmus és a humanizmus összeférhetetlenek. E szerzők azon fáradoznak, hogy a humanizmus tényleges kérdéseit megkerüljék, hiszen érdektelenek a béke, a kizsákmányolás témájában. Humanizmuson ök a választott személyek szabadságát értik. Őket a dolgozók milliói nem érdeklék — csak saját személyiségük és a burzsoázis tőkés személyiségek. Van szerző, aki azzal vádol bennünket, hogy nem jól értelmezzük a személyiséget. Szerintünk — mondja — a személyiség indivídium; szerintük kiválasztott; szerintünk egység, szerintünk megkülönböztetés.

A szocializmus célja ez-zel szemben az, hogy minden embert személyiséggé emeljünk fel. Ez emberek különbözőek, de hogy eddig nem emelkedtek mindenütt a személyiség fokára, az nem jelenti azt, hogy képtelenek arra. Ennek okát a kizsákmányolásban kell keresni. Ha eltűnik a kizsákmányolás, minden ember számára lehetővé válik, hogy individumból tevékeny személyiséggé váljék. Elképzelésünk nem olyan primitív, hogy azt gondoljuk, minden ember zenész, vagy tudós lesz akkor — ellenben bizonyos, hogy a széles tömegek aktívvá válnak, s mindenki művelt, képzett ember lehet és aktív társadalmi személy. Ezen a téren a Szovjetunió sokat tett. S mennyi személyiség tűnt fel az azelőtt elnyomott népi demokráciákban. Nálunk régen a tudósokat például teljes emberként sem tisztelték — úgy tekintették őket, mint az amerikaiak tekintik az elnyomottakat ma is. Másik példa: a nők társadalmi és kulturális aktivitása. Az elfelejtett, elhanyagolt nők a szovjet hatalomban aktív, cselekvő erővé váltak. Feltelezük, hogy a Szovjetunióban hamarosan megszűnik a különbség a falu és a város, a szellemi és fizikai munka között, s ez óriási változást hoz ismét az általunk értelmezett személyiség fogalmában.

A hatalmas energiát követel a nagy cél, az pedig csak hatalmas eszközök alkalmazásával születik. Ilyen energia nem születethet egyéni terror, szabotázs és hasonló eszközök útján. A munkásosztály a nyílt osztályharc útján megy, s menetközben, a helyzettől függően, kénytelen különböző módszerekhez folyamodni, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy a jezsuita állásponton, »a cél szentesíti az eszközt« elvén vagyunk. Ilyen módon hamis a revizionistáknak az az állítása, hogy mi eszerint járunk el.

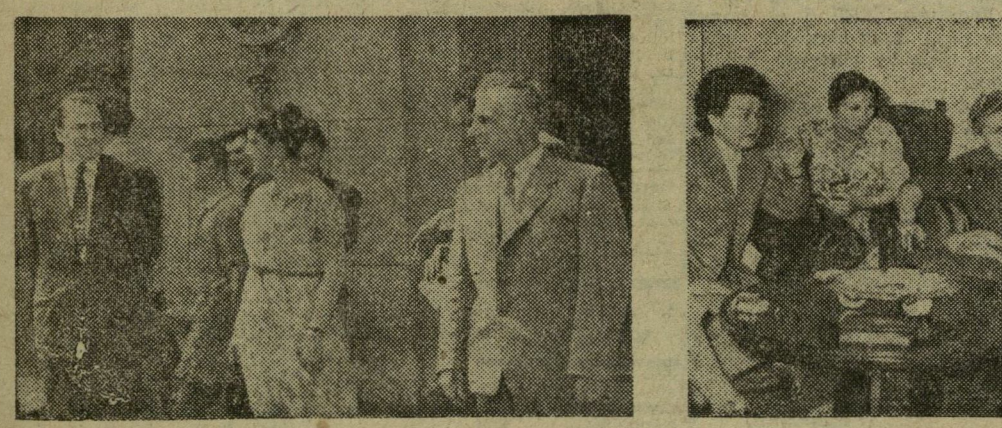
A mi célunk a kommunizmus, az pedig hatalmas embertömegek mozgalma, s éppen ebben a világméretű mozgalomban jelenkezik leginkább a humanizmus — nem a kiválasztottak, hanem a néptömegek humanizmus.

Szovjet vendégeink szegedi látogatásai

Lapunk első oldalán számolunk be róla, hogy Szegedre érkezett a népek barátság hónapja alkalmából hazánkban tartózkodó Fedoszejev elvtárs, neves szovjet filozófus és Tadzsiabajeva elvtársnő, tascanti művésznő. Mindketten a Szovjet-Magyar Barátság Társaságnak vezetői közé tartoznak a Szovjetunióban, s élénk érdeklődést tanúsítanak népünk eredményei, élete iránt. Képeinken szegedi tartózkodásuk néhány eseményét mutatjuk be. Az első képen Fedoszejev elvtársat a Szegedi Tudományegyetem vezetőivel folytatott megbeszélésen láthatjuk. A második kép városnézésre indulásuk alkalmával készült, a tanácsházán rendezett fogadás után. A harmadik felvételen Tadzsiabajeva elvtársnő (a kép jobb oldalán) a Szegedi Nemzeti Színház baráti találkozásán a művészek egy csoportjával, Miklós Klárával, Arkos Judittal és Lontay Margittal, a kép jobb szélén pedig Vaszy Viktor.

(Liebmann Béla felvételei)

Ezek után megkérdézhettük: ki áll a humanizmus mellett? A revizionisták — nem, a tények mutatják, hogy a humanizmus mellett a szocializmus van.

A szocializmus bírálói azt mondják, hogy a proletárdiktatúra korlátozza a személyi szabadságot; világnezete nem tűr ellentmondást. Erre azt mondhatjuk: a szabadság nem szó, hanem a társadalmi fejlődés terméke — s az imperializmus ellentmond a szabadságnak, a demokráciának. Vele szemben kell a munkásosztálynak kiharcolnia, s győzve

Az utóbbi időben egyes revizionisták nagyon sokat beszéltek az úgynevezett humanista szocializmusról — mondván, hogy a kommunista nem veszik figyelembe az egyéniséget. Különösen felbátorodtak az SZKP önkritikája után, nem véve figyelembe, hogy az éppen a személyiségek felemelését szolgálta. A mi volt hibánk ellentmondanak a szocializmus ügyének, éppen ezért magunk lépünk fel ellenük. A burzsoázis ideológusok és a revizionisták azzal vádolnak bennünket, hogy szerintünk »a cél szentesíti az eszközt«. Ez a jelszó származás szerint is nagyon messze van a szocializmustól. Mi irtóznak a barbár és embertelen eszközöktől, mert azok antihumanusok és győzni sem lehet velük. A munkásosztályhoz csapódott anarchisták arra próbálták rávenni »a mozgalmat, hogy eltérjen a tömeges harc eszközeitől, de nem vállaltunk velük közösséget. Azt sem állítjuk, hogy csak az erőszak vezet a szocializmushoz. Kényelmesebb volna a békés út, de éppen a tőkés osztály erőszakolta ránk az osztályharcot. Szerintünk az osztályharc erőszak. Igaz. De a munkásosztály számára nincs más lehetőség — hiszen rákényszeredik erre a burzsoáziával szemben.